

РЕШЕНИЕ

№ 7121

гр. С., 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на девети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разглежда докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20231110147370 по описа за 2023 година

Производството е по общия съдопроизводствен ред на ГПК.

Делото е образувано въз основа на Искова молба, вх. № 156244/05.06.2023г. на СРС, уточнена с Молба, вх. № 258928/19.09.2023г. на СРС, подадена от „*****“ ЕАД срещу Т. Х. Г. във връзка със Заповед за изпълнение, издадена на 27.12.2022г. по ч.гр.д. № 68642/2022г. на СРС, поправена с Разпореждане № 32958/01.03.2024г. по ч.гр.д. № 68642/2022г. на СРС.

Първоначално по исквата молба е образувано гр.д. № 30486/2023г. на СРС, което е прекратено с Определение № 23066/30.06.2023г. и пратено по подсъдност на Районния съд в град Варна, където е образувано като гр.д. № 10278/2023г. на РС-Варна. Последният е повдигнал спор за подсъдност, като с Определение № 3182/17.08.2023г. по ч.гр.д. № 1702/2023г. на Окръжния съд в град Варна е прието, че местно компетентен да разгледа делото е Софийският районен съд, комуто същото е изпратено и образувано като гр.д. № 47370/2023г. на СРС. Макар настоящият съдебен състав да не споделя доводите на Окръжния съд в град Варна, доколкото за конкретния случай не е предвиден процесуален ред за преразглеждане на произнасянето на същия, то той няма друг избор, освен да продължи с разглеждането на спора, ако и да смята, че не е местно компетентен за това.

Ищецът „*****“ ЕАД чрез юрк. Ф.И. е предявил срещу Т. Х. Г. искове с правно основание по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на „*****“ ЕАД във връзка с топлоснабдяването на недвижим имот - апартамент в град С., ж.к. „*****“, бл. 168, вх. В, ет. 8, ап. 55, аб. № ***** , както следва:

- **382,11 лева** за законна лихва за забава за периода 15.09.2020г.-30.11.2022г. върху главница за топлинна енергия, начислена за периода м.05.2019г.-м.04.2021г., **ведно със законната лихва** от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /16.12.2022г./ до окончателното ѝ изплащане;
- **6,53 лева** за законна лихва за периода 31.12.2019г.-30.11.2022г. върху главница за дялово разпределение, начислена за периода м.11.2019г.-м.04.2021г., **ведно със законната лихва** от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение

/16.12.2022г./ до окончателното ѝ изплащане.

Топлоснабдителното дружество твърди, че между него и ответницата съществува облигационно отношение за продажба на топлинна енергия за битови нужди при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане с нарочен акт. Поддържа, че в изпълнение на тези общи условия е доставило за процесния период топлинна енергия. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в посочения в общите условия срок. В тази връзка начислените суми за лихви не били платени. В насрочените по делото публични съдебни заседания ищецът се представлява от юрк. Ибрямова или не изпраща представител. Предявените искове се поддържат.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата **Т. Х. Г.** чрез назначения ѝ особен представител адв. А. Т. – АК-С., е депозирала Отговор на исковата молба, вх. № 5383/08.01.2024г. на СРС, с който оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Изтъква, че от исковата молба не става ясно върху кои точно суми и периоди, за които се дължат те, са начислени процесните лихви. Оспорва се ответницата да е клиент на топлинна енергия. Главниците за дялово разпределение се дължали на топлинния счетоводител, а не на ищеца. Оспорва се да са доставени съответните услуги. Доставената топлинна енергия не била определена по количество и качество, което обуславяло и нищожност на договора за доставка на топлинна енергия. Начинът на калкулиране и натрупване на претендираните задължения влизал в противоречие с изискването в сметките да се включва само реално потребената енергия. Не били представени доказателства как са отчислявани технологичните разходи в абонатната станция за процесния период. В насрочените по делото публични съдебни заседания ответницата не се явява, като или не изпраща представител /становище се изразява в писмен вид/, или се представлява от адв. И.н. Владимиров – АК-С., преупълномощен от адв. Т.. Предявените искове се оспорват, включително в хода на устните състезания.

Третото лице – помагач „*****“ **ЕООД** е депозирало Молба, вх. № 61898/23.02.2024г. на СРС, в която изразява становище за основателност и доказаност на предявените искове. За насрочените по делото публични съдебни заседания не изпраща представител.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявените с нея искове и становището и възраженията на ответницата в отговора □, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

В заповедното производство заповед за изпълнение за законна лихва върху претендираните суми от подаване на заявлението до окончателното им изплащане не е издавана. Поради това исковата молба в тази си част се явява **недопустима**, следва да бъде върната, а производството по делото – частично да се прекрати. В останалата си част исковата молба е подадена от надлежно легитимирана страна при наличие на правен интерес, а обективизираните в нея искове са **допустими** и следва да бъдат разгледани по същество. Не са налице предпоставки за решаване на делото с неприсъствено решение или решение при признание на иска.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по иска с правно основание по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е за ищеца, който следва при условията на пълно и главно доказване да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия между него и ответницата, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответницата е възникнало задължение за плащане на съответната цена в претендирания размер, включително сумите за дялово разпределение. При установяване на тези

обстоятелства в тежест на ответницата е да докаже, че е погасила претендираното вземане. В тежест на ищеца е да докаже изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответницата е да докаже погасяване на дълга на падежа. Извън горното всяка от страните следва да докаже фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Видно от Нотариален акт № 156/19.10.2022г., т. 6, рег. № 9223, дело № 876/2022г. на Нотариус № *** – Ю.К., Т. Х. Г. е продала на М.З.З. недвижим имот – апартамент в град С., ж.к. „*****“, бл. 168, вх. В, ет. 8, ап. 55, с припадащите му се площи, права и помещения, идентичен с описания в исковата молба топлоснабден имот.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР/КЕВР, в които се определят правата и задълженията на топлопреносното предприятие и на потребителите; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на количеството топлинна енергия; отговорността при неизпълнение на задълженията; условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването; редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления и пр. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите, т.е. облигационната връзка между клиента на топлинна енергия за битови нужди и топлофикационното дружество възниква по силата на закона без за това да е необходимо съставянето между тях на нарочен документ – договор. Общите условия на ищеца са публикувани и са влезли в сила. По смисъла на чл. 153, ал. 1 и §1, т. 42 (обн. ДВ, бр. 107 от 2003г., отм. ДВ, бр. 54 от 2012г.) ЗЕ, която норма, макар и понастоящем отменена, има значение за установяване на вложените от законодателя при регламентиране на правоотношенията принципи, облигационна връзка по този начин може да възникне единствено със собственика на топлоснабдения имот или титуляря на вещното право на ползване върху него. Потребител на енергия или природен газ за битови нужди е само физическо лице - собственик или титуляр на вещното право на ползване на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия, т.е. за доставената енергия на обекта принципно винаги отговаря собственикът или титулярят на вещното право на/върху имота (р.504/26.07.2010г.-гр.д.420/2009г.-IVг.о., ТР 2/2017-2018-ОСГК, т. 1).

Макар действително да може да се приеме, че към 19.10.2022г. Т. Г. е била собственик на топлоснабдения имот, ищецът, в чиято доказателствена тежест бе това, не ангажира доказателства откога същата е имала това качество. Това обстоятелство не се установява и от представената на л. 18-19 молба-декларация: тя би имала значение за хипотезите, в които облигационното отношение възниква между топлоснабдителното предприятие и ползвателя на имота на облигационно основание.. Поради това и не може да се определи дали и от кой момент до 19.10.2022г. Г. е била страна по облигационно отношение за доставка на топлинна енергия от топлоснабдителното предприятие. Наличието на безспорно установено облигационно отношение между страните по делото в рамките на периодите, за които е начислена съответната главница, е първата и най-важна предпоставка за основателността на предявените искове: щом не може да се установи основание за дължимост на главници, то с още по-голяма степен липсва такова и за дължимост на лихви.

Това е достатъчно предявените искова да бъдат преценени като неоснователни и отхвърлени, а обсъждането на останалите събрани по делото доказателства се явява безпредметно.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноски има само страната, в полза на която е постановен съдебният акт. Съобразно изхода на делото право на разноски има само

ответницата, но същата не е доказала сторени такИ..

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ВРЪЩА Искова молба, вх. № 156244/05.06.2023г. на СРС, подадена от „*****“ ЕАД срещу Т. Х. Г. в частта ѝ, с която се иска да бъде признато за установено между страните, че Т. Х. Г. дължи на „*****“ ЕАД законна лихва върху претендираните суми от 16.12.2022г. до окончателното им изплащане, като **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в описаната му част.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище в град С., срещу Т. Х. Г., ЕГН *****, от град Варна, искове с правно основание по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на „*****“ ЕАД във връзка с топлоснабдяването на недвижим имот - апартамент в град С., ж.к. „*****“, бл. 168, вх. В, ет. 8, ап. 55, аб. № *****, както следва:

- **382,11 лева** за законна лихва за забава за периода 15.09.2020г.-30.11.2022г. върху главница за топлинна енергия, начислена за периода м.05.2019г.-м.04.2021г.;
- **6,53 лева** за законна лихва за периода 31.12.2019г.-30.11.2022г. върху главница за дялово разпределение, начислена за периода м.11.2019г.-м.04.2021г.

Решението е постановено при участието на „*****“ **ЕООД в качеството му на трето лице – помагач** на страната на ищеца.

Решението в прекратителната си част подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с частна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в седмодневен срок от съобщението. В останалата си част решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____